

Presidenttiehdokas Matti Jokihaara seiso i matalalla lavalla Oulun kauppakeskus Valkeassa. Häntä oli kokoontunut kuulemaan iso joukko ihmisiä. Jokihaara piti Oulusta. Se oli sopivan kokoinen kaupunki. Ei liian iso eikä liian pieni. Jokihaara oli kokenut esiintyjä, mutta siltikin aina välillä suurelle ihmisjoukolle puhuminen hermostutti hieman etukäteen. Yleensä jännitys kuitenkin laukesi, kunhan hän pääsi puhumaan. Lavan molemmin puolin seiso i vartija. Toinen heistä oli hieman väsynyt huonosti nukutun yön jälkeen. Mies haukotteli hieman ja hänen kätensä tunnusteli vyöllä rokkuvia, teleskooppipatukkaa ja pippurisumutinta. Hän toivoi ettei niitä tarvittaisi. Yleensä ei tarvittu. Jokihaara tarttui mikrofoniiin ja tervehti lavan eteen kokoutunutta ihmispaljoutta. "Hyvät oululaiset. On hienoa että olette näin sankoin joukoin saapuneet tänne" Jokihaara meni asiaan ja puhui arvoistaan ja siitä kuinka hän tulisi presidenttinä toimimaan ja mitä asioita tulisi ajamaan. "Nyt kun Suomi on osa Natoa, aion presidenttinä tehdä voitavani, jotta Suomen yhteistyö muiden sotilasliitossa olevien maiden kanssa vietäisiin mahdollisimman pitkälle. Näin Suomi luo vakaan turvan mahdollista aggressiota vastaan, esimerkiksi Venäjän taholta" "Herra presidenttiehdokas. Onko totta että presidenttinä puhuisitte sen puolesta, että Nato voisi tuoda ydinohjuksia Suomen maaperälle?" , kysyi eräs useista paikalla olevista toimittajista. "Olen harkinnut tätä asiaa ja mielestäni tällainen ydinpelote olisi omiaan torjumaan Venäjän mahdollisia aggressiivisia suunnitelmia Suomea kohtaan", Jokihaara vastasi. Eräs reppuselkäinen mies kuvasi presidenttiehdokasta kameralla johon oli asennettu hyvin suurikokoinen teleobjektiiv i. Vä k ijoukko kuunteli malttavaisesti, ja jopa toimittajat olivat hiljaa. Sitten aivan yhtäkkiä Jokihaara jähmettyi ja hänen puheensa katkesi. Pieni punainen piste oli ilmestynyt Jokihaaran otsaan. Pisteestä alkoi valua noro verta. Samalla presidenttiehdokas lyyhistyi kuolleena maahan. Puhkesi sekasorto. Osa jähmettyi paikoilleen, jotkut kiljuivat ja yrittivät sännätä pois päin. Vartijat kiiruhtivat elottomana makaavan Jokihaaran luokse. Oikeuslääkäri Esko Mänty valmistautui tekemään ruumiinavauksen. Leikkauspöydällä makasi Matti Jokihaaran kalmo. Lääkäri ryhtyi avaamaan ruumista otsassa olevan pienen reiän kohdalta. Jokin pieni esine oli lävistänyt kallon ja tunkeutunut aivoihin. Sorkittuaan jonkin aikaa, Mänty löysi esineen. Se oli noin sormenpään mittainen puikulamainen teräskappale. Todennäköisesti kyseessä oli jonkinlainen ammus. Boris Romanov oli hoitanut tehtävänsä ongelmitta. Hän oli tappanut Matti Jokihaaran helposti. Romanov oli ilmaantunut Jokihaaran esiintymistilaisuuteen mukanaan edistyksellinen ja hyvin naamioitu ase. Kyseessä oli kameraksi ja teleobjektiiviksi naamioitu käämiase. Ase hyödynsi sähkömagneettisia voimia kiihdyttääkseen teräksisen ammuksen korkeisiin nopeuksiin. Ruudin tai muun kemiallisen propellantin puuttuminen tarkoitti sitä, että ase oli lähes täysin äänetön. Kun vielä ammus kulki juuri ja juuri äänennopeuden alapuolella, ei äänivallin murtumisen aiheuttavaa pamahdusta syntynyt. Virtansa ase sai reppuun kätketystä isosta akusta. sähköjohto kulki repussa ja takin selkämyksessä olevien reikien kautta ja takin hihan sisäpuolta pitkin kamera-aseeseen. Romanov oli saanut tehtävänsä korkealta taholta Venäjän valtaapitävien keskuudessa. Hänen työnantajansa ei ollut ollut mielissään Jokihaaran myönteisestä suhtautumisesta siihen että Suomen maaperälle tuotaisiin ydinaseita